

РЕШЕНИЕ

№ 23184

гр. София, 04.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 23.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **4100** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК, вр. чл.45в, ал.5 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Ш. Ю., гражданин на Т., настанен в ПЗТ - Б. към РПЦ - С. на ДАБ при МС, с адрес [населено място], [улица], чрез адв.Л. срещу Решение № РПЗТ -22/31.03.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл.45в, ал.1, вр. чл.45б, ал.1, т.2 от ЗУБ е настанен в помещение от затворен тип.

Жалбоподателят поддържа, че решението е незаконосъобразно, като се позовава на необоснованост. В него било цитирано като правно основание нормата на чл.45б, ал.1, т.3 от ЗУБ, без обаче да са посочени твърдения, че тази хипотеза, свързана с цел защита на националната сигурност и обществения ред, е реализирана. В съдебно заседание, лично и представляван от адвокат Л., счита, че никъде в чл.45б не е предвидено писмо от МВР или времето на подаване на молбата да е основание за настаняване в помещение от затворен тип. Също така посочва, че административният орган не е обсъдил възможността за приложение на чл. 45а от ЗУБ като по лека мярка, за което е представил договор за наем, където ще пребивава до приключване на производството по предоставяне на международна закрила. Позовава се и на психичното състояние на жалбоподателя, което не предполага престой в помещение от затворен тип, необходими са лекарства с рецепта, желае извеждане в отворен лагер. Иска отмяна на решението и съдът да разпорежи незабавното му освобождаване от помещението от затворен тип. По възражението на ответника за по късното подаване на молбата, пояснява, че същото се дължи на задържането в ареста и физическа невъзможност да подаде молбата, която подал едва след като е преведен в СДВНЧ със съдействие на адвоката.

Ответникът чрез юрисконсулт Х. моли съдът да остави без уважение жалбата и да

потвърди обжалваното решение. В административното производство е установено, че жалбоподателят е бил заловен от органите на МВР, ГД „ГП“ ГПУ В., като в тази връзка е издадена заповед на н-к ГПУ В., с която на жалбоподателя се налага ПАМ. Датата на издаване на заповедта е 05.03.2025г., докато молбата за международна закрила е подадена на 28.03.2025г., предвид което е неоснователно твърдението относно преследване поради обвинение за член на терористична организация, тъй като лице, което действително е било подложено на преследване би подало молба веднага, а не в по-дълъг период.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила рег. № 540100-231/21.03.2025г. по описа на ГПУ –В., препратена в ДАБ, РПЦ-С., ПМЗ-В., като Ш. Ю., гражданин на Т., [дата на раждане] е регистриран като лице, търсещо закрила на 31.03.2025г. Личните данни са му установени въз основа на предоставено копие на лична карта, издадена от Република Т.. Лицето е в производство по предоставяне на закрила. Към датата на последното съдебно заседание по делото на 23.05.2025г. ответникът посочва, че административното производство тече, има проведено интервю на 10.04.2025г. и предстои изготвяне на решение по молбата за закрила.

В хода на административното производство по молбата за закрила в ДАБ - МС е постъпило писмо с вх.№ КП-04-2124/25.03.2025г. от Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП), с което предоставят информация за Ш. Ю.. На основание чл.41, т.1 от ЗЧРБ на Ш. Ю. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход - Т.“ – със заповед рег.№ 5401 ПАМ 66/05.03.2025г. по описа на ГПУ-В.-МВР. Настанен е в СДВНЧ за обезпечаване на наложената ПАМ. Заявен е за реадмисия, не желае доброволно да се завърне в страната на произход. На 21.03.2025г. е подал молба за закрила.

В обжалваното решение са изложени мотиви, че от наличната информация и цялостното поведение на лицето, са налице основания да се счита, че има опасност чуждият гражданин да се укрие. Вземайки предвид, че след влизане в страната нее подал молба за закрила, а след като спрямо него са наложени ПАМ, може да се предположи, че е подал молбата само с цел да осуети процеса на изпълнение на наложените ПАМ. Ответникът се е позовал на разпоредбата на чл.45б, ал., т.2 от ЗУБ и като е счел, че са налице предпоставките на чл.45в във връзка с цитираната разпоредба е наредил настаняването с цел установяване на фактите и обстоятелствата, на които се основава молбата му за международна закрила. Отчел е, че е пълнолетен, не подлежи към уязвима група по смисъла на §1, т.17 от ДР на ЗУБ, това, че не е заявил семейни връзка на територията на страната, поради което принципът за запазване целостта на семейството е неприложим. Настанил е Ш. Ю. в помещение от затворен тип до отпадане на основанието или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила.

Жалбоподателят представя амбулаторен лист от 26.03.2025г., в който е посочено, че провежда лечение с антидепресанти, няма данни за остро начеващо заболяване. Представя и договор за наем от 15.05.2025г., който е сключил като наемател на апартамент в [населено място] за срок от 1г., считано от 15.05.2025г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК вр. 45в, ал. 5 ЗУБ и е процесуално допустима.

Процесното решение е издадено от компетентен орган, съгласно чл.45в, ал.1 ЗУБ, и покрива изискванията за форма и съдържание по чл. 45в, ал. 3 от ЗУБ. Не се установява съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването, касае се за бърза

мярка след предаване на чужденеца на ДАБ.

Противно на твърденията в жалбата, в случая е налице съответствие между посоченото правно основание по чл.45б, ал.1, т.2 от ЗУБ и посоченото в решението, че лицето се настанява с цел установяване на фактите и обстоятелствата, на които се основава молбата му за закрила. В случая не се прилага хипотеза на т.3, касаеща заплахата за националната сигурност и предвид това не е и приложено становище от ДАНС. Препратено е към писмото от ГД“ГП“ и дадената информация за лицето, както и извод, че има опасност чуждият гражданин да се укрие, предвид незаконното му преминаване на границата.

Независимо от това обаче, съдът намира, че в случая органът е смесил основанията за задържане и принудително настаняване по ЗЧРБ и ЗУБ, като в случая целта на второто е изпълнение на административни процедури, за което органът не се е обосновал, като е определил неоправдано продължителен срок на задържане, наложил е крайна мярка, без дължима преценка за ефективност от прилагане на по лека мярка и е действал непропорционално в една част от решението си, относно крайният момент на срока.

Съгласно посочената като правно основание разпоредба на чл.45б, ал. 1, т.2 от ЗУБ е предвидено, че когато не може да бъде ефективно приложена мярката по чл. 45а (задължително явяване на чужденеца на всеки две седмици по време на производството пред длъжностно лице от агенцията) и след преценка на обстоятелствата в конкретния случай, чужденец, търсещ международна закрила, може да бъде настанен временно и за възможно най-кратък срок в център от затворен тип, когато това се налага за установяване на фактите и обстоятелствата, на които се основава молбата за международна закрила, когато това не може да се извърши по друг начин и има опасност чужденецът да се укрие.

В случая се посочват данни за провеждано производство по закрила, установяване на факти и обстоятелства по молбата, регистрация, установяване на самоличност, провеждане на интервю на 10.04.2025г. Миграционните власти са предоставили данни, налични по преписката, от които може да се направи извод за опасност от укриване. Предстои издаване на решение по молбата. Това оправдава в този времеви период до решението на ответника, настаняването в помещението от затворен тип. Договорът за наем, който представя чужденецът пред съда, е с дата месец и половина след първоначалното настаняване и органът тогава не е имал възможност да го прецени за по лека мярка.

Ето защо решението е законосъобразно, но само в частта, в която постановява настаняване в периода, докато трае разглеждането на молбата от длъжностно лице. След постановяване на решение по молбата за закрила от административния орган, задържането няма да е необходимо за събиране на данни по молбата. Нещо повече, посоченият в обжалваното решение алтернативен срок за прилагане на мярката по чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – до окончателното приключване на производството по предоставяне на международна закрила, не съответства на разпоредбите на чл. 45 г, ал. 1 от ЗУБ и чл. 9, § 1 от Директива 2013/33/ЕС от 26.06.2013 г. за определяне на стандарти относно приемане на кандидати за международна закрила. Поради това частично жалбата е основателна относно продължаването на настаняването за период извън производството по закрила пред административния орган.

Освен това лицето навежда пред съда обстоятелства, че има договор за наем и заболяване, което следва да лекува с антидепресанти, което му искане за прилагане на по лека мярка е от компетентността на административния орган, разглеждащ молбата за закрила, съгласно чл.45г, ал.3 от ЗУБ. Тъй като, към момента на последното заседание по делото, все още не е постановено решение по молбата и за разглеждането ѝ би било необходимо осигуряване на участие на кандидата, за който миграционните власти посочват опасност от укриване и от друга страна

лицето посочва адрес по наемен договор, то делото като преписка следва да се изпрати на органа за преценка за прилагане на по лека мярка – задължително явяване на чужденеца на всеки две седмици по време на производството пред длъжностно лице от агенцията.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК вр. чл. 45в, ал. 5 от ЗУБ и чл.45г., ал.3 от ЗУБ, Административен съд София – град, Първо отделение, 6 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № РПЗТ-22 от 31.03.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, в частта, в която е постановено настаняване на Ш. Ю. в помещение от затворен тип към ДАБ – МС до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила и ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. Ю. срещу Решение № РПЗТ-22 от 31.03.2025 г. на председателя на ДАБ - МС в частта, в която е наредено настаняване на Ш. Ю. в помещение от затворен тип към ДАБ – МС до постановяване на решение от административния орган в производството пред длъжностното лице от агенцията.

ИЗПРАЩА преписката на председателя на ДАБ -МС за произнасяне по искането на жалбоподателя за по лека мярка и преценка за замяна на мярката настаняване в помещение от затворен тип към ДАБ – МС на Ш. Ю. с прилагане на задължително явяване на чужденеца на всеки две седмици по време на производството пред длъжностно лице от агенцията.

Решението на съда е окончателно съгласно чл.45г, ал.4, изр.второ от ЗУБ.

СЪДИЯ: